

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 3496/12
20.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., против тужене Адвокатске коморе Србије, Београд, Дечанска бр. 13, ради поништаја решења тужене број: 492/2012 од 10.02.2012. године, у предмету уписа у именик адвоката Адвокатске коморе Београда, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА И ПОНИШТАВА** решење Адвокатске коморе Србије, број: 492/2012 од 10.02.2012. године.

Образложење

Оспореним решењем поништава се по основу службеног надзора решење Управног одбора Адвокатске коморе Београда број: 606/11 од 30.03.2011. године, којим је А.А., овде тужиља, дипломирани правник из Београда уписана у именик адвоката те Коморе, са 30.03.2011. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 20.03.2012. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је као адвокат уписана у именик адвоката Адвокатске коморе Београда на основу решења бр. ... од 30.03.2011. године, на основу кога се тужиља пријавила Пореској управи и поднела пријаву на

обавезно социјално и здравствено осигурање, после чега је и отворила и пословни рачун код Banca Intesa Београд. Након почетка са радом, тужила је сазнала да је Адвокатска комора Србије одузела јавна овлашћења Адвокатској комори Београда, привремено, дана 09.02.2011. године, а од Адвокатске коморе Србије тужила је обавештена да мора извршити поновни упис и да ће јој претходно решење бити поништено. Даље наводи да због изненадне болести, операције, као и вишемесечног опоравка након операције, тужила није била у могућности да поднесе захтев за нови упис у Адвокатску комору Србије, а у међувремену дана 20.02.2011. године тужила је примила оспорено решење. Истиче да је упис тужиле у именик адвоката Адвокатске коморе Србије извршен у време када је био на снази стари Закон о адвокатури ("Службени лист СРЈ" бр. 24/98...72/02), у складу са овим законом, којим нису били прецизирани ни услови, ни разлози о одузимања јавних овлашћења, као ни Статутом. Указује да за разлику од старог закона којим није било прописано одузимање јавних овлашћења од стране Адвокатске коморе Србије, нови Закон о адвокатури ("Службени гласник РС" бр. 31/2011), који је ступио на снагу 17.05.2011. године, предвиђа право одузимања јавних овлашћења од стране Адвокатске коморе Србије, чланом 64. и 65., међутим 23.02.2012. године Уставни суд Србије прогласио неуставним одредбе члана 64. став 4. и члана 65. став 4. Закона о адвокатури, које се односе на одузимање јавних овлашћења. На основу наведеног, тужила сматра да би поништајем решења бр. 606/11 од 30.03.2011. године, којим је уписана у именик адвоката Адвокатске коморе Београда, за тужилу наступиле несагледиве последице по питању законито стечених права, па сматра да је оспорено решење у целости незаконито, јер се тужили овим решењем ускраћују права која јој по закону припадају. Из разлога предвиђених чланом 24. став 1. и 5. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/2009), тужила предлаже да суд на основу члана 40. истог закона тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује посебно утврђивање чињеничног стања и непосредно саслушање странака и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима,

Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је тужени орган применом одредбе члана 253. став 1. тачка 1., по службеној дужности поништио решење Управног одбора Адвокатске коморе Београда број: 606/11 од 30.03.2011. године, којим је тужиља, дипломирани правник из Београда уписана у именик адвоката те Коморе, са 30.03.2011. године. Ово због тога, јер је Одлуком Управног одбора Адвокатске коморе Србије број: ... од 09.02.2011. године, Адвокатској комори Београда, привремено одузето право вршења јавних овлашћења у првом степену, обзиром да је на основу одредбе члана 65. Закона о адвокатури, на Адвокатску комору Србије пренето вршење јавних овлашћења у области адвокатуре, с тим да се одредбом члана 71. Статута Адвокатске коморе Србије уређује начин вршења јавних овлашћења, а одредбом члана 72. Статута, утврђено је која јавна овлашћења у првом степену врше Адвокатске коморе у саставу Адвокатске коморе Србије, а између осталих одлучују о захтевима за упис у именик адвоката и адвокатских приправника. Како је одлуком Управног одбора Адвокатске коморе Србије од 09.02.2011. године Адвокатској комори Београда, привремено одузето право вршења јавних овлашћења у првом степену, тужени орган је нашао да је решење о упису тужиље у именик адвоката Адвокатске коморе Београда донео стварно ненадлежни орган-Управни одбор Адвокатске коморе Београда, па је у циљу спречавања настанка штетних последица, како за кандидата, овде тужиљу, која је уписана у именик адвоката, тако и за трећа лица, чији би тако уписани кандидат обављајући адвокатске послове, био пуномоћник или бранилац, тужилац донео применом одредбе члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, оспорено решење као у диспозитиву.

Основано, по оцени Управног суда, тужиља оспорава законитост оспореног решења.

Ово због тога, јер је Одлуком Уставног суда Републике Србије, број I Уз-163/2011 од 23.02.2012. године, која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије бр. 24/2012 од 30.03.2012. године, у ставу првом изреке утврђено да одредбе члана 64. став 4. Закона о адвокатури (“Службени гласник РС”, бр. 31/11), у делу који гласи “пренос јавних овлашћења” и члана 65. став 4. истог закона, на основу којих је донето оспорено решење, нису у сагласности са Уставом. Наиме, Уставни суд је у односу на оспорену одредбу члана 64.

став 4. Закона о адвокатури утврдио да су одредбама чл. 65. став 1. и 3. овога закона поверена јавна овлашћења адвокатским коморама у саставу Адвокатске коморе Србије, па је нашао да су та јавна овлашћења поверена како адвокатским коморама наведеним у члану 64. став 1. тачка 1. до 9. закона, постојећим у време ступања на снагу закона, тако и у свакој адвокатској комори која буде била основана у саставу Адвокатске коморе Србије. Сагласно наведеном, Уставни суд је оценио да нема уставног основа да се актом Адвокатске коморе Србије којим се оснива нова адвокатска комора у њеном саставу, као актом ниже правне снаге од закона “преносе јавна овлашћења”, како је то предвиђено оспореном одредбом, нити има основа да један ималац јавног овлашћења преноси јавна овлашћења другом имаоцу. При томе Уставни суд је у својој одлуци истакао да новооснована адвокатска комора на основу самог Закона почетком рада почиње да врши Законом поверена јавна овлашћења за подручја за која је основана, па је на основу изнетог, Уставни суд утврдио да одредба члана 64. став 4. Закона о адвокатури, у делу који гласи: “пренос јавних овлашћења”, није у сагласности са одредбом члана 137. став 2. Устава. Такође, Уставни суд је у наведеној одлуци нашао да из Уставом утврђеног начина поверавања појединих послова и јавних овлашћења – законом, произилази да је једино законом могуће одузети поверени посао, односно јавно овлашћење, па самим тим ни Закон о државној управи не даје надзорном органу државне управе да својом одлуком имаоцу јавног овлашћења одузме поверено јавно овлашћење, а и преузимање посла, односно овлашћења од имаоца је ограничено на најдуже 120 дана, па је на основу дате оцене, Уставни суд утврдио да оспорена одредба члана 65. став 4. Закона о адвокатури није у сагласности са одредбом члана 137. став 2. у вези члана 136. став 2. Устава, као ни са одредбом члана 194. став 1. Устава.

Како је, одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр. 109/2007 и 99/2011), прописано да одредбе закона и другог општег акта за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, не могу се примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени, Управни суд је тужбу уважио и оспорено решење поништио.

Са изнетих разлога, Управни суд је налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле и имајући у виду да у овој ствари нови акт није потребан, одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. ст. 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.02.2014. године, 14 У. 3496/12

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа - судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ